

Arrest

nr. 289 575 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. LUYTENS**
 Lakenselaan 53
 1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 26 juli 2021.

1.2. Op 6 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en voogd.

1.3. Op 19 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig van het dorp Anarjoy, district Tagab, provincie Kapisa. Op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS ben je zeventien jaar oud.

In Afghanistan ging je dagelijks naar de moskee om koranlessen te volgen bij Q. W.. Op een dag was je daar in de ochtend, toen Q. W. een kartonnen doos naar jou bracht en jou vroeg deze mee te nemen naar een kleine rivier achter jouw dorp aan de Korgal brug. Daar zou iemand jou staan opwachten die de doos in ontvangst zou nemen. Je ging akkoord met de vraag van de Q., gezien hij jouw leerkracht was en je hem respecteerde. De doos zou echter heel zwaar geweest zijn, maar dit durfde je niet te zeggen aan de Q.. Je besloot de doos eerst mee te nemen naar huis en aan jouw broer te vragen jou te helpen om de doos naar de rivier te brengen.

Toen je thuiskwam, vroeg jouw moeder jou wat er in de doos zat die je had meegebracht. Je zei dat je het niet wist, waarop jouw moeder de doos opende en zag dat er kleine bommen of granaten in zaten. Ze riep jouw vader, die toen in de tuin zat, erbij. Jouw vader besloot de doos terug te brengen naar de Q. en begon met de Q. te discussiëren. Hij zei dat het niet kon dat hij zijn zoon naar hem stuurde om te leren en dat de Q. zijn zoon bommen gaf. De andere studenten die toen in de moskee aanwezig waren, verlieten de moskee omwille van de discussie en de dorpingen die in de buurt woonden, stroomden toe om te zien wat er aan de hand was.

Na de discussie tussen jouw vader en de Q. gaf jouw moeder jou geld en vroeg ze jou naar de bazaar te gaan om boodschappen te doen. In de bazaar werd je tegengehouden door W. N. en A. A. van de arbaki. Ze vroegen jou wat er gebeurd was en waarom jouw vader een discussie had met Q. W.. Je vertelde hen het hele verhaal. Hierop zei W. N. dat Q. W. op dat moment ook aanwezig was in de bazaar en gingen de arbaki weg. Jij was verder aan het winkelen, toen je plots schoten hoorde. Via de winkelier kwam je te weten dat A. A. Q. W. had gedood.

Je ging terug naar huis. Aan de school van S. S. kwam je jouw moeder tegen. Ze was jou tegemoet gekomen en zei dat de taliban naar jouw huis waren gekomen, dat ze jou zochten en jouw vader hadden meegenomen. Hierop bracht ze jou naar het huis van jouw maternale oom in het naburige dorp Shahrak. In de avond van dezelfde dag verliet je het huis van de oom en werd je naar Nimrooz gebracht van waar je het land verliet. Dit was in de tweede maand van 1400 (april-mei 2021). Je kwam aan in België op 26 juli 2021 en diende hier diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Een paar dagen na jouw vertrek zou de taliban nog een dreigbrief aan de malik van het dorp gegeven hebben, gericht aan jullie. Hierin zou geschreven staan dat jij je aan de commissie van de taliban moest presenteren.

In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: jouw taskara, de taskara van jouw vader en broer en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd als niet begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in jouw verklaringen over jouw vluchtmotieven, kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent jouw vrees ten opzichte van jouw land van herkomst.

Vooreerst moet benadrukt worden dat je bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming op de dienst voor minderjarigen niets vermeldde over problemen die jij of jouw familieleden met de taliban zouden gehad hebben (zie administratief dossier, fiche Mineur Etranger Non Accompagné). Toen jou daar gevraagd werd naar de redenen waarom je Afghanistan verliet, verklaarde je enkel dat dit omwille van de oorlog zou geweest zijn. Dat je daar met geen woord repte, over bovenstaande problemen met de taliban, straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van jouw verklaringen in dit verband.

Uit jouw verklaringen blijkt dat de doos die je voor de Q. moest wegbrengen wapens bevatte. Het CGVS ziet echter niet in om welke reden de taliban jou zouden vertrouwen met een dergelijke belangrijke en potentieel gevaarlijke lading. Je verklaarde immers zelf dat de taliban niet echt veel macht hadden in jouw regio, waardoor het enkel des te risicovoller is voor hen om daar bepaalde operaties of wapentransacties uit te voeren (CGVS, p. 16). Hierdoor kan verwacht kan worden dat zij toch meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en dit zouden laten doen door iemand van binnen hun eigen rangen, zoals de Q. zelf, zodat ze zeker zouden zijn dat er niets mis zou lopen of verklikt zou worden aan de autoriteiten. Hierop gewezen, opper je dat de taliban jou misschien wel wilden motiveren om voor hen te werken en in de toekomst meer dingen voor hen te doen (CGVS, p. 21). Indien zij dit echter voor ogen hadden, kan verwacht worden dat zij eerder omgekeerd te werk zouden gaan en dat zij jou dus eerst zouden motiveren, zodat er een vertrouwensbasis werd gelegd voor zij jou bepaalde opdrachten toevertrouwden. Uit jouw verklaringen blijkt echter dat zij jou voor deze opdracht niet probeerde te motiveren (CGVS, p. 21). Gevraagd om welke reden ze dat dan niet eerst zouden doen, geef je enkel aan dat je dit ook niet weet (CGVS, p. 21). Hiermee kan je bovenstaande onwaarschijnlijkheid echter geenszins uitklaren. Omwille van bovenstaande elementen wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Verder stelt het CGVS zich ernstige vragen bij de reactie van jouw vader op de vraag van de Q.. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat jouw vader toen op de Q. afstapte en een discussie met hem aanging die toch dermate verhit was dat er zelfs omwoners toestroomden om te kijken wat er aan de hand was (CGVS, p. 21-22). Jouw vader zou nadat hij de wapens in de doos zag, beseft hebben dat de Q. banden had met de taliban, wat bovenstaande reactie dan ook dermate risicovol en daarmee ook weinig plausibel maakt (CGVS, p. 21-22). Hierop gewezen, stel je dat jouw vader hem wilde zeggen dat hij zijn zoon niet naar daar stuurde om dergelijke activiteiten uit te voeren (CGVS, p. 21-22). Door louter te wijzen op wat jouw vader toen wilde zeggen tegen de Q., geef je echter geen enkele uitklaring voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid. Nogmaals gevraagd of jouw vader dan niet bang was dat hij daardoor problemen kon krijgen met de taliban, stel je dat je niet weet of vader dit wist of niet maar dat hij naar de Q. ging en zei dat hij zijn zoon niet stuurde om die activiteiten te doen (CGVS, p. 21-22). Door jouw vorige verklaring hier gewoon te hernemen, slaag je er wederom niet in uitklaring te bieden. Bovendien bleek zoals hierboven aangegeven dat jouw vader na het zien van de wapens in de doos wel wist dat de Q. banden had met de taliban (CGVS, p. 21-22). Wat verder frappeert, is dat jouw vader ook na deze ruzie geen enkele vorm van voorzorgen nam om verdere problemen met de taliban te vermijden (CGVS, p. 22-23). Je geeft aan dat je niet weet wat hij kon doen, dat hij in het dorp was en jij in de bazaar en dat hij niet wist dat de taliban zou komen voor hem (CGVS, p. 22-23). Voordien verklaarde je echter dat de taliban gewoon naar het dorp zouden komen en een persoon meenemen of doden indien ze deze persoon viseren (CGVS, p. 17). In dit opzicht kan verwacht worden dat jullie wel voor mogelijk moeten gehouden hebben dat de taliban na deze ruzie naar jullie huis zouden gekomen zijn. Dat jouw vader toen gewoon in jullie huis bleef waar ze hem makkelijk konden vinden, en jij jou nog vrijelijk buiten bewoog en zelfs naar de bazaar ging, valt dan ook niet te rijmen met een dergelijk risico. Hierop gewezen, zeg je enkel dat je het niet weet, en dat je die dag naar de bazaar ging en daar niet bleef om te zien wat jouw vader deed (CGVS, p. 23). Ook dit kan allerm minst beschouwd worden als valabele uitklaring. Gevraagd om welke reden jouw moeder jou eigenlijk naar de bazaar stuurde en of ze niet bang was dat jij buiten de Q. tegenkwam (die ook daadwerkelijk in de bazaar bleek te zijn) of

iemand anders van de taliban, geef je aan dat de bazaar volledig gecontroleerd werd door de regering en er genoeg checkpoints waren waardoor de taliban niet zomaar naar daar konden gaan (CGVS, p. 23). In dit opzicht is het dan weer weinig aannemelijk dat de Q., nadat door de ruzie met jouw vader over de doos publiekelijk bekend raakte in de regio dat hij banden had met de taliban (CGVS, p. 23, 17) naar deze bazaar zou gaan. Je werpt hierover op dat de Q. misschien iets te doen had in de bazaar en dat jullie in de regio bang waren van de taliban en bang waren om naar de regering te gaan om informatie te geven over zijn activiteiten (CGVS, p. 23). Indien iedereen het toen echter al wist dat de Q. bij de taliban was en dit nieuws zich zo snel verspreid had onder de inwoners en zelfs de arbaki zoals jij verklaarde, kan ook bovenstaande uitklaring niet dienstig zijn (CGVS, p. 17, 22-24). Indien iedereen in de regio echter bang was van de taliban zoals je hier verklaart, kunnen enkel nog meer vraagtekens gesteld worden bij de reactie van jouw vader op de doos die de Q. aan jou had gegeven. Ook het feit dat jij dan wel aan de arbaki vertelde over wat er gebeurd was in het licht van bovenstaande verklaring, geef je aan dat ze al wisten dat er een discussie was geweest en dat jij de waarheid moest vertellen over de reden van deze discussie (CGVS, p. 23). Je klaart echter geenszins uit om welke reden je niet kon zeggen dat je het bijvoorbeeld niet wist, of een ander excuus kon opwerpen om latere problemen met de taliban te vermijden (CGVS, p. 23). Je zegt hierover enkel dat je niet kon liegen (CGVS, p. 23), zonder hier ook maar enige verder reden of verklaring voor te geven. Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook ernstig aan.

Daarenboven blij je tegenstrijdige verklaringen af te leggen over wat er nu juist gebeurde met de Q. in de bazaar. Bij de DVZ verklaarde je hierover dat hij toen gearresteerd werd door de overheid (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit jouw verklaringen tijdens jouw vrije relaas op het CGVS blijkt dan weer dat hij gedood werd in de bazaar (CGVS, p. 18-20). Ook wanneer jou nog eens expliciet gevraagd werd of hij gedood of gearresteerd werd, geef je aan dat hij gedood zou zijn door de arbaki (CGVS, p. 24). Na confrontatie met jouw verklaringen hierover op de DVZ, opper je dat je bij de DVZ verklaard zou hebben dat ze de Q. gevangen namen én gedood hebben (CGVS, p. 24). Dit komt echter geenszins overeen met de weerslag van jouw verklaringen bij de DVZ, waardoor dit allerm minst als valabele verschoening gezien kan worden. Je verklaarde bovendien bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw verklaringen jou bij de DVZ werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen opmerkingen had over dit interview daar (CGVS, p. 6-7). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen opnieuw uitgehoud.

Nog valt op dat er wel erg weinig tijd zat tussen de dood van de Q. en het bezoek van de taliban aan jouw huis (CGVS, p. 24-25). Uit jouw verklaringen valt af te leiden dat hier maximum twee uur, en waarschijnlijk zelfs minder tijd moet tussen gezeten hebben (CGVS, p. 24-25). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban zo snel geïnformeerd kon worden over de dood van de Q., het gesprek dat jij hier voorafgaand aan had met de arbaki en dat zij zich hierna zo snel konden mobiliseren om naar jouw huis te komen en jouw vader mee te nemen. Hierop gewezen, stel je dat de taliban misschien al onderweg waren omdat ze gehoord hadden dat er een ruzie was geweest tussen jouw vader en de Q. (CGVS, p. 24-25). Dit is vooreerst een blote bewering die je geenszins staft met enige concrete indicaties (CGVS, p. 24-25). Bovendien valt dit niet te rijmen met jouw verklaringen bij de DVZ over wat de taliban zeiden toen ze naar jouw huis kwamen. Zij zouden daar toen namelijk beweerd hebben dat ze op zoek waren naar jou omdat je de regering had ingelicht over de Q. (Vragenlijst CGVS, vraag 5), waaruit blijkt dat zij om deze reden en niet omwille van de ruzie tussen jouw vader en de Q. naar jullie huis zouden gekomen zijn. Hierover moet verder benadrukt worden dat je ook geen idee blijkt te hebben hoe de taliban toen kon weten dat jij de arbaki had ingelicht (CGVS, p. 25). Wanneer jou op het CGVS gevraagd wordt wat de taliban zeiden tijdens dit bezoek, zeg je dat ze vroegen waar jij was en dat ze niet zouden gezegd hebben waarom ze jou zochten (CGVS, p. 24-25). Hiermee ga je echter regelrecht in tegen de verklaringen die je bij de DVZ aflegde. Ook deze tegenstrijdigheid kan je niet uitklaren. Je verklaart hierover enkel dat je het niet meer weet omdat het een tijd geleden is (CGVS, p. 24-25). Indien je dit echter niet meer zou weten, kan verwacht worden dat je dit ook zo verklaarde en niet dat je hierover tegengestelde verklaringen zou afleggen. Ook nogmaals gewezen op het feit dat het CGVS de snelheid waarmee bovenstaande gebeurtenissen zich opvolgden niet aannemelijk acht, kan je enkel aangeven dat je het niet weet, dat het allemaal in een paar uur was en dat het misschien zo is dat de Q. hen al had ingelicht over de ruzie (CGVS, p. 24-25). Door deze verklaringen hier te herhalen, slaag je er wederom niet in bovenstaande onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Bovenstaande elementen stellen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook danig op de proef.

Ook over wie de taliban juist zochten toen ze naar jouw huis kwamen kan je geen eensluidende verklaringen af leggen. Hiernaar gevraagd op het CGVS, zeg je dat ze zowel jouw vader als jou toen zouden gezocht hebben (CGVS, p. 25-26).

Dit komt dan weer niet overeen met jouw verklaringen bij de DVZ waar je geenszins verklaarde dat ze jullie beiden zochten, maar dat ze jou zochten en jouw vader meenamen omdat jij toen niet aanwezig was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Na confrontatie, werp je op dat je dit niet zo gezegd zou hebben bij de DVZ en daar verklaard zou hebben dat ze jullie beiden zochten (CGVS, p. 25-26). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen en beweren dat je bepaalde zaken wel verklaard zou hebben hoewel zij zo allerm minst werden neergeschreven, is niet afdoende om deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Hier kan enkel herhaald worden dat je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat jouw verklaringen op de DVZ jou werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen opmerkingen had over dit interview daar (CGVS, p. 6-7). Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen zo op de helling gezet.

Bovendien leg je allerm minst consistente verklaringen af over het tijdstip van de dood van jouw vader. Bij de DVZ verklaar je hierover aanvankelijk dat jouw vader de dag voor jouw vertrek gedood werd door de taliban (Verklaring DVZ, vraag 15). Dit veronderstelt vooreerst dat je wel degelijk op de hoogte zou zijn van het tijdstip waarop jouw vader werd gedood, wat niet te rijmen valt met jouw verklaringen op het CGVS waar je beweert niet te weten wanneer hij juist gedood werd (CGVS, p. 26). Je verklaart hierover op het CGVS bovendien dat je wel nog contact zou hebben met jouw moeder maar dat zij jou niet verteld zou hebben wanneer jouw vader werd gedood en dat je dit ook niet gevraagd zou hebben (CGVS, p. 5). Een dergelijk gebrek aan interesse in elementen die cruciaal blijken in jouw asielrelaas, valt niet te rijmen met het gedrag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ten opzichte van zijn land van herkomst. Dat jouw moeder dit niet verteld zou hebben omdat zij jou niet bezorgd wou maken (CGVS, p. 26), kan dit niet uitklaren. Gezien zij jou immers wel vertelde dat jouw vader gedood werd door de taliban, kan niet ingezien worden waarom het tijdstip van zijn overlijden informatie zou zijn die hierover achtergehouden diende te worden. Je verklaart verder dat je wel denkt dat jouw vader reeds voor jouw vertrek uit Afghanistan gedood zou zijn, maar dat je hierover geen concrete indicaties hebt (CGVS, p. 26), wat niet overeen te stemmen valt met hoe je dit bij de DVZ verklaarde. Gevraagd om welke reden je dit dan zo verklaarde bij de DVZ als je eigenlijk niet juist zou geweten hebben wanneer hij stierf, stel je dat je dit daar niet zo verklaard zou hebben (CGVS, p. 26-27). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Tijdens jouw registratie bij de Dienst voor Niet-Begeleide Minderjarige Vluchtelingen stel je dat jouw vader drie maanden voordien overleden was (zie administratief dossier, Fiche Mineur Etranger Non Accompagné). Ook dit geeft aan dat je wel geweten zou hebben wanneer jouw vader was overleden. Ook hierop gewezen, kan je enkel opmerken dat je toen nerveus en moe was maar dat je niet zeker was (CGVS, p. 27). Indien je echter helemaal niet geweten zou hebben wanneer jouw vader overleden was, kan verwacht worden dat je zelfs al was je zenuwachtig of moe, dit ook gewoon zo gezegd zou hebben in plaats van hier wel een indicatie van te geven. Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook ernstig teniet.

Wat verder frappeert, is dat jouw broer A. nog steeds les zou volgen in dezelfde moskee als waar jij problemen kreeg met de Q. die deel bleek uit te maken van de taliban (CGVS, p. 18). Gevraagd wie daar nu les geeft en of deze persoon ook banden heeft met de taliban, geef je aan niet te weten wie het nu is en opper je zelf dat iedereen daar nu banden heeft met de taliban (CGVS, p. 27). Dat je broer in het licht van de beweerde problemen van jou en jouw familie daar toch gewoon les zou blijven volgen, is nog een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Over de dreigbrief die je voorlegde bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS moet benadrukt worden dat dit stuk onvoldoende bewijskrachtig is om zondermeer de ingeroepen vervolgingsfeiten als geloofwaardig te aanvaarden. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan je dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit geldt a fortiori, voor niet-officiële stukken zoals dreigbrieven, die eigenlijk door eender wie kunnen worden nagemaakt. Het gewicht dat aan deze dreigbrief wordt toegekend moet dan ook worden gezien in samenhang met de problematische geloofwaardigheid van je verklaringen. Dat het hier niet over een authentiek stuk gaat wordt verder ondersteund door het feit dat je niets over deze brief vermeldde bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Nochtans zou je reeds tijdens jouw verblijf in Frankrijk op de hoogte gebracht zijn van deze brief (CGVS, p. 27). In dit opzicht kan dan ook verwacht worden dat je op zijn minst melding zou gemaakt hebben van deze brief. Je zei dat de brief toen wel op jouw gsm stond, maar dat jou toen gezegd werd dat je hem moest meebrengen naar het volgende interview (CGVS, p.

27). Indien je toen wel verklaringen over deze brief aflegde, kan verwacht worden dat dit ook zo te lezen zou zijn in de neerslag van jouw verklaringen bij de DVZ. Dit blijkt allerm minst zo te zijn (Vragenlijst CGVS, Verklaringen DVZ). Ook hier moet benadrukt worden dat je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat jouw verklaringen op de DVZ jou werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen opmerkingen had over dit interview daar (CGVS, p. 6-7).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten, die dan ook geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Je brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je verwijst in dit opzicht enkel naar de vluchtmotieven en de dreigbrief die hierboven reeds besproken werden en ongeloofwaardig geacht werden door het CGVS (CGVS, p. 27-28). Daar je geen andere concrete elementen hebt aangebracht die kunnen wijzen op een persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstig lijden bij terugkeer naar Afghanistan, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden

opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...)”. Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsverovering door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan

wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Jouw taskara en de taskara's van jouw vader, jongere broer A., grootvader, paternale oom en neef R. kunnen enkel jouw identiteit, nationaliteit, herkomst, familiebanden en de identiteit en herkomst van deze familieleden aantonen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten omtrent het werk van jouw neef R. en het screenshot van zijn facebookprofiel kunnen enkel jouw verklaringen over zijn job ondersteunen. Ook dit word niet betwijfeld door het CGVS. Ook de documenten omtrent de "Special Immigrant Visa Program" aanvraag van jouw neef R. kunnen geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde. Gevraagd om welke reden jouw neef deze aanvraag indiende in mei 2021 geef je aan dat hij werkte als dokter voor de Amerikanen en daarom bang was gedood te worden door de taliban en dat zijn kinderen in de madrassa verteld werden dat ze de zonen waren van een spion (CGVS, p. 24). In het document zelf staat bovendien ook enkel te lezen dat jouw neef werkte voor de Amerikanen en bedreigd werd, dat hij niet naar zijn dorp kon terugkeren omdat het daar niet veilig was, dat het daar een grote misdaad is om voor de coalitietroepen te hebben gewerkt en dat zijn familie op de plaats waar hij toen woonde werd uitgemaakt voor spion en ze zijn kinderen niet in de moskee lieten studeren. Hieruit blijkt dat er geen enkel verband gelegd worden tussen de aanvraag van deze neef en de vluchtmotieven die jij aanhaalt, waardoor deze documenten

jouw beweerde vluchtmotieven dan ook geenszins ondersteunen. De overige opmerkingen bij de notities van jouw persoonlijk onderhoud houden geen verband met bovenstaande motiveringen. Zij zijn dan ook niet bij machte de beoordeling van het CGVS om te buigen. Nog leg je een attest neer van de psycholoog. Hierover moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS bij deze beoordeling rekening houdt met de inherente kwetsbaarheid van minderjarigen en in het bijzonder van minderjarigen met psychische problemen. Uit het attest dat je neerlegt, kan echter enkel worden afgeleid dat je tweemaal op consultatie ging bij een psycholoog. Uit dit document kan echter niet opgemaakt worden dat jouw psychologische problemen dermate ernstig zouden zijn dat zij een deelname aan de procedure verhinderden of dat zij aanleiding zouden kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

De overige documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara en de taskara van jouw familieleden, kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiebanden ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het geheel van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek niets vermeldde over problemen met de taliban, meent verzoeker dat het niet mogelijk is om verklaringen die in dit bestek gedaan worden, ernstig in acht te nemen om de geloofwaardigheid van een gedetailleerd relaas, dat pas in een later stadium aan de orde is te beoordelen. Zeer algemeen genomen vluchtte de jongen immers voor de oorlog die door de taliban werd gevoerd. Met betrekking tot de overige motieven op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas wordt besloten, argumenteert verzoeker dat verwerende partij makkelijk praten heeft om van hieruit aan te geven hoe de taliban zou moeten handelen en dat men evengoed kan stellen dat zij inderdaad een achteloze jongen op pad zouden sturen met een gevaarlijke lading en zelf buiten vizier te blijven. Zeker is dat het niet voorzichtig zou geweest zijn voor de Q. zelf om met zulk materiaal rond te lopen in een regio waar ze niet alle controle hadden. Voor het overige kan verzoeker enkel zijn verklaringen bevestigen en geen uitleg geven waarom de dingen niet anders zijn gelopen. Verzoeker stelt ook vast dat in tegenspraak met het tegemoet komen aan de speciale noden, er in de analyse van de opeenvolgende verklaringen geen enkele marge wordt verleend inzake het feit dat het gaat om een minderjarige die helemaal niet op het niveau staat van de analyse die door de protection officer achteraf wordt gemaakt van al die verklaringen. Hij stelt ook dat door verwerende partij niet is voldaan aan de onderzoeksplicht door louter te stellen dat hij dit en dat niet logisch vindt en dat minstens moet worden gekeken naar het standpunt van waaruit één en ander wel mogelijk wordt. Dat het vreemd is dat zijn broer nog steeds in dezelfde moskee lessen volgt, is volgens verzoeker een rare redenering nu de taliban overal aan de macht zijn en het verplicht is om naar de moskee te gaan en lessen te volgen. Hij merkt ook op dat de bestreden beslissing enkel aandacht besteedt aan de gebeurtenissen die destijds hebben plaatsgehad maar weinig of geen aandacht wordt gegeven aan het mogelijk risico in geval van terugkeer.

Verzoeker wijst op de bewijslast en de samenwerkingsplicht en stelt dat vooral in de huidige situatie van enerzijds een ingrijpende machtswissel en anderzijds een gebrekkige rapportering aandacht dient gevestigd te worden op artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet en hierbij zelf alle beschikbare middelen te gebruiken om relevant bewijs te verzamelen. Hij stelt dat de premissen in de beslissing zeer voorbarig zijn en wijst erop dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld en dat er nog voldoende actoren zijn, waaronder ISKP en andere groepen die de regio onveilig maken; dat het voorbarig is zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid; temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is ("Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com)"); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien

duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren; het geweten is dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen die meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de objectieve informatie is (HRW, *Afghanistan taliban threatening provincial media*, 2022/03/07) en dat de redenering mank loopt waar verwerende partij wel weet dat in Afghanistan de rechtsstaat niet bestaat, het willekeurig geweld dus overal is en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen en dat de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld de taliban zelf is en dus eerst moet onderzocht worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is. Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen onder verwijzing naar *"Afghanistan Crisis Response Plan 2022 / Global Crisis Response Platform (iom.int)"*. Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en stelt dat op 17 december 2022 nog een vrij volledige update verscheen omtrent de periode van de machtsovername, dat wijst op een onveilige situatie van burgers in het algemeen en de moeilijkheden bij rapportering.

Verzoeker kan ook met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de gevolgde redenering niet onderschrijven en verzet hij zich tegen de beoordeling in de arresten van 12 en 13 oktober 2022. Hij meent dat inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan geschapen worden voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat niet uit het oog mag worden verloren dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaal-economische en humanitaire vluchtelingen en dat de arresten eraan lijken voorbij te gaan dat in artikel 48/4 sprake is van *"kan"* en niet *"moet"*. Uit de lezing van artikel 48/5 blijkt niet dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade heeft veroorzaakt om dat er sprake is van *"kan"*. Hij is van mening dat er een marge is om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt te kwalificeren onder artikel 48/4 en 48/5, § 2 doordat er geen bescherming kan/wil geboden worden omdat het *de-facto* taliban regime manifest niet in staat is en/of geen redelijke maatregelen wil treffen tot voorkoming van ernstige schade. Hij merkt op dat de opsomming exhaustief is temeer daar in de richtlijn staat 'onder meer'. Het staat volgens verzoeker vast dat ernstige schade ook kan uitgaan van of veroorzaakt worden door andere actoren en kan dit eveneens wijzen op het feit dat ernstige schade ook in overweging kan genomen worden buiten een situatie waar deze uitgaat van de genoemde actoren. Verzoeker wijst op de overwegingen 25 en 26 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat het voor hem volstrekt onduidelijk en niet bewezen is op grond van deze wetsbepalingen dat een handelen of nalaten van de taliban noodzakelijk is en stelt dat het risico om in extreme armoede te belanden wel valt onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vervolgens dat de rol van de internationale gemeenschap overweldigend is en dat dit ook blijkt uit het rapport van de speciale rapporteur voor Afghanistan, de heer Marcus Potzel van 27 september 2022 en waaruit hij citeert. Verzoeker stelt vervolgens dat de ingeroepen jurisprudentie niet naar analogie kan worden ingeroepen omdat *Mbodj* de regeling onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft en dit artikel een oplossing voorziet voor gevallen waar er geen intentionele handeling van een actor noodzakelijk is, en niet naar analogie mag geredeneerd worden omdat voor de socio-economische en humanitaire redenen alles onder de paraplu valt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM heeft overgenomen maar enkel in de context van de Terugkeerrichtlijn en de Dublinverordening. Verzoeker stelt dat de jurisprudentie in de zaken *M.S.S.*, *Sufi en Elmi* eveneens uitwijzingsbeslissingen betreffen een gaat vervolgens in op het arrest *S.H.H.* en stelt, dat gezien de specifieke feiten aan de grondslag van dit arrest, dit geen voldoende reden is om dit individueel geval te transponeren naar de huidige algemene situatie van economische deprivatie. Verzoeker wijst vervolgens nog op het gebrek aan bescherming door het *de-facto* taliban regime dat niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer; niet kan geboden worden aangezien het om een falende staat gaat.

Verzoeker stelt vervolgens dat de Raad nalaat in te gaan op de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, en zelf wijst op de willekeur en wreedheid waarmee dit *de-facto* regime optreedt en besluit dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling.

Verzoeker stelt tenslotte het niet eens te zijn met de naïeve stelling dat als er problemen zouden zijn in Afghanistan, die zouden gerapporteerd worden. Hij betoogt verder als volgt: *"Het is zo dat het overgrote deel van de rurale regio's zeer slecht bereikbaar zijn, zo ook de regio van verzoeker en het staat vast dat zo een terugkeerder inderdaad minstens met argusogen zou bekeken worden maar wellicht een veel erger lot te wachten staat. De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land vertaten en dan later terugkeren is niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest*

de morele wetten en waarden van zijn en religie moet overschreden hebben... Dit is nog maar het minste wat men hem kan aanwrijven. Bovendien is hij een minderjarige, en zoals de aangehaalde rechtspraak al liet begrijpen in een période van zijn leven waarin de identiteit hoofdzakelijk wordt gevormd, in dit geval naar Westerse normen, bij gebreke aan andere referentiepunten. In dit kader wordt ook verwezen naar de vaststellingen in het genoemde UNAMA rapport ivm de misbruiken en geweldplegingen op grond van het zogenaamde overtreden van de morele wetten, zoals voorzien door het Ministerie voor "propagation of Virtue and prevention of Vice". * Meer in het algemeen dient momenteel vastgesteld te worden, op basis van genoemd verslag, -dat heel veel verwijzingsbronnen bevat-, dat de rechtsstaat totaal ontbreekt en dat het onmogelijk is om in die omstandigheden internationale bescherming te weigeren aan personen die gegronde redenen aanvoeren om niet te moeten/kunnen leven onder het Taliban regime."

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en bijkomende verklaringen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest Pro Deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 23 maart 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Schoolrapport 2021-2022;
2. Schoolrapport februari 2022.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Voorafgaande opmerking

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren en te beoordelen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hij legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van zijn taskara en van de taskara van zijn vader en broer neer. De Afghaanse nationaliteit en identiteit van verzoeker worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België is binnengekomen.

7.3. Verzoeker voert onder meer aan dat hij in geval van terugkeer vervolging vreest omwille van zijn (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto* regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto* talibanregering, evenals de provinciale *de-facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals tiktok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtu-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA

"Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker werd na een leeftijdstest uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij minderjarig bevonden en er werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat de voogdij eindigt op 31 juli 2023. Verzoeker is dus heden minderjarig.

Verzoeker heeft een deel van zijn vormende jaren gehad in Afghanistan, maar verblijft ook reeds sinds juli 2021 als niet-begeleide minderjarige in België waardoor hij ook een deel van zijn puberteit, een fase in hun ontwikkeling waarin jongeren beïnvloedbaar zijn voor externe invloeden, hier doorbrengt. Uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde schoolrapporten van 2021 en 2022 blijkt dat hij Nederlands leert en daarbij goede vooruitgang heeft geboekt. Ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker Nederlands begrijpt. Verzoeker licht toe dat hij ook in de vakanties werkt in een fruitfabriek in Mechelen, wat ook wordt bevestigd door zijn voogd die eveneens ter terechtzitting aanwezig is.

Zo hieruit niet kan blijken dat bij verzoeker sprake is van gedragingen en kenmerken die zo fundamenteel zijn voor hem dat niet kan verwacht worden dat hij deze verbergt, blijkt wel dat verzoeker van bij binnenkomst zich openstelt voor de Belgische samenleving en er actief in participeert en door

zijn schooltraject en studentenarbeid in contact komt met westerse waarden en normen. Verder verklaart verzoeker actief te zijn op sociale media, met name facebook, instagram en tiktok (notities PO, p. 15), wat niet wordt betwist door verwerende partij en wat ook kan worden aangenomen gelet op verzoekers leeftijd en zijn schooltraject.

Het is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Anarjoy, district Tagab in de provincie Kapisa. In deze provincie is het verzet tegen de taliban aan het groeien. Er vinden voornamelijk gevechten plaats tussen de NRF en de taliban maar ook de AFF is er actief.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nooit naar school is gegaan in Afghanistan maar enkel religieuze lessen in de moskee heeft gekregen (notities PO, p. 17). Dit wordt niet betwist door verwerende partij. Ook wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit een landbouwersfamilie. Volgens zijn verklaringen was verzoekers vader een landbouwer en hielp verzoeker hem met het voeden van de twee koeien die ze hadden en het plukken van de granaatappels (notities PO, p. 12). Uit dit alles blijkt dat verzoeker afkomstig is uit een rurale conservatieve omgeving.

Gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst in België en het traject dat hij hier als niet-begeleide minderjarige tot nu toe heeft afgelegd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, zelfs onbewust, zich westerse gedragingen heeft aangemeten, waarvan niet kan worden verwacht dat hij deze ten allen tijde kan verhullen en om die reden als verwesterd kan worden beschouwd. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging nu de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Er is bijgevolg een reële kans dat verzoeker, mede gelet op zijn jonge leeftijd in geval van terugkeer naar zijn dorp de negatieve aandacht en argwaan zou kunnen wekken van de lokale gemeenschap en de lokale talibanleiders.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering.

De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker en het hoger belang van het kind indachtig, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET